

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Elżbieta Karska

w sprawie z powództwa M. sp. z o.o. z siedzibą w G.
przeciwko Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej
o nałożenie kary pieniężnej
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 13 lutego 2024 r.
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie VII Wydział
Gospodarczy i Własności Intelktualnej z dnia 12 października 2022 r., sygn. akt VII
AGa 56/22

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.
2. zasądza od M. spółki z o. o. z siedzibą w G. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia tego postanowienia do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia [...] 2019 r., Nr [...], Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (P.U.K.E., pozwany) na podstawie art. 210 ust. 1 i 2 oraz art. 209 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 240, dalej: Pt) w związku z art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz.

2410, dalej: wruist) oraz na podstawie art. 104 § 1 k p a. w związku z art. 206 ust. 1 Pt po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kar pieniężnych na M. sp. z o.o. z siedzibą w G. (powód) w związku z udzieleniem niepełnych lub nieprawdziwych informacji, o których mowa w art. 29 ust. 2 wruist za rok 2015, 2016 i 2017 r. nałożył na M. sp. z o.o. z siedzibą w G. karę pieniężną płatną do budżetu państwa, za udzielenie niepełnych lub nieprawdziwych informacji P.U.K.E., o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist:

1) według stanu na dzień 31 grudnia 2015 r., poprzez udzielenie niepełnych informacji co do 535 punktów adresowych (poprzez ich pominięcie) oraz udzielenie nieprawdziwych informacji co do 508 punktów adresowych (poprzez wskazanie nieprawidłowych danych w zakresie możliwej do zaoferowania prędkości maksymalnej, przepustowości łącza lub rodzaju medium),

- w wysokości: 150 000 zł;

2) według stanu na dzień 31 grudnia 2016 r., poprzez udzielenie niepełnych informacji co do 313 punktów adresowych (poprzez ich pominięcie) oraz udzielenie nieprawdziwych informacji co do 474 punktów adresowych poprzez wskazanie nieprawidłowych danych w zakresie możliwej do zaoferowania prędkości maksymalnej, przepustowości łącza lub rodzaju medium, a także poprzez udzielenie nieprawdziwych informacji co do 1 punktu adresowego poprzez ich wskazanie podczas gdy były nieobjęte zasięgiem sieci,

- w wysokości 125 000 zł;

3) według stanu na dzień 31 grudnia 2017 r., poprzez udzielenie nieprawdziwych informacji co do 58 punktów adresowych poprzez wskazanie nieprawidłowych danych w zakresie możliwej do zaoferowania prędkości maksymalnej, przepustowości łącza lub rodzaju medium, a także poprzez udzielenie nieprawdziwych informacji co do 8 punktów adresowych poprzez ich wskazanie podczas gdy były nieobjęte zasięgiem sieci,

- w wysokości 75 000 zł.

Od powyższej decyzji P.U.K.E. powód M. sp. z o. o. z siedzibą w G. wniósł odwołanie domagając się uchylenia decyzji lub ewentualnie, na wypadek nieuwzględnienia tego żądania, wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez wymierzenie kar pieniężnych w wysokości 1500 zł za rok 2015, 1000 zł za rok 2016

i 100 zł za rok 2017. Wniósł również o zasądzenie od P.U.K.E. na swoją rzecz kosztów postępowania.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany P.U.K.E. wniósł o jego oddalenie w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1440 zł wraz z odsetkami ustawowymi zgodnie z normami przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 19 listopada 2021 r., sygn. akt XVII Amt 36/20, zmienił częściowo zaskarżoną decyzję w ten sposób, że karę z punktu 3 zaskarżonej decyzji obniżył do kwoty 9500 zł (pkt I), oddalił odwołanie w pozostałej części (pkt II) oraz zasądził od M. sp. z o.o. z siedzibą w G. na rzecz P.U.K.E. kwotę 1440 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu (pkt III).

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, który wniósł o:

- zmianę na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. wyroku w pkt I i II, uchylenie decyzji oraz zmianę wyroku w pkt III i zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, względnie o:

- zmianę na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. wyroku w pkt I. i II. przez zmniejszenie wysokości kar określonych w decyzji oraz zmianę wyroku w pkt III. i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 22 października 2022 r., sygn. akt VII AGa 56/22, oddalił apelację powoda, zasądził od powoda M. sp. z o.o. z siedzibą w G. na rzecz pozwanego P.U.K.E. kwotę 540 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej.

Powód M. Sp. z o.o. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 października 2022 r., sygn. Akt VII Aga 56/22, zaskarżając wyrok w całości.

Na podstawie art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 398⁹ § 1 pkt 1) k.p.c. powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, tj.: czy wobec braku czy też nieprecyzyjnie zdefiniowanego obowiązku sprawozdawczego (art. 29 ust. 2 wruist) oraz Rozporządzenie Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 24 lutego 2014 r. w sprawie inwentaryzacji infrastruktury i usług telekomunikacyjnych (Dz.U. 2014, poz. 276), zwane dalej „Rozporządzeniem”, P.U.K.E. ma prawo do nałożenia na podmiot kary na podstawie art. 29 ust. 2 wruist w związku z art. 209 ust. 11 Pt?

Na zasadzie art. 398⁴ § 1 pkt 2) k.p.c. w zw. z art. 398³ § 1 pkt 1) k.p.c., zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego powód zarzucił naruszenie prawa materialnego, to jest art. 29 ust. 2 wruist w związku z art. 209 ust. 1¹ Pt poprzez niewłaściwe zastosowanie ww. przepisów i nałożenie kary pieniężnej w związku z nieprawidłowościami dotyczącymi punktów adresowych, gdzie potencjalnie możliwe jest uruchomienie usług w sytuacji, w której przepisy nie przewidują takiego obowiązku oraz (gdyby przesądzić fakt istnienia takiego obowiązku) przepisy nie określają (precyzują) co to są usługi możliwe do zaoferowania.

W związku z powyższym na podstawie art. 398⁴ § 1 pkt 3) k.p.c. w zw. z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 2 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c., powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego, w tym kosztach zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powód zaznaczył, że zgodnie z orzecznictwem oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych.

P.U.K.E. nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych. Skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy nie może leżeć wyłącznie w interesie skarżącego, lecz musi być uzasadnione ważnymi kategoriami interesu publicznego, w tym potrzebą zapewnienia jednolitej wykładni i stosowania prawa (art. 183 ust. 1 Konstytucji RP). Wyłączną podstawą oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania są wskazane we wniosku o jej przyjęcie przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁹ § 2 k.p.c.) oraz okoliczności, które Sąd Najwyższy zobowiązany jest brać pod uwagę z urzędu na każdym etapie postępowania (art. 398¹³ § 1 pkt. 3 k.p.c.).

W treści skargi kasacyjnej powódka wniosła o przyjęcie jej do rozpoznania ze względu na istotne zagadnienie prawne, tj.: „Czy wobec braku czy też nieprecyzyjnie zdefiniowanego obowiązku sprawozdawczego (art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz.U. 2019 poz. 2410 t.j. z dnia 7 maja 2010 r., zwanej dalej „Ustawą o wspieraniu” oraz Rozporządzenie Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 24 lutego 2014 r. w sprawie inwentaryzacji infrastruktury i usług telekomunikacyjnych (Dz.U. 2014 poz. 276), zwane dalej „Rozporządzeniem”, P.U.K.E. ma prawo do nałożenia na podmiot kary na podstawie art. 29 ust. 2 Ustawy o wspieraniu w związku z art. 209 ust. 1¹ ustawy z 16 lipca 2004 r. – Prawo Telekomunikacyjne (Dz.U. 2019 poz. 2460, zwanej dalej „PT”)?”

Słusznie też powódka wskazała, że w/w wniosek wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Sąd Najwyższy zgadza się też z twierdzeniem, że rozbieżności należy przytoczyć przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła oraz, że konieczne jest też

wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej.

W przedmiotowej skardze kasacyjnej Sąd Najwyższy nie dostrzega jednak związku między wątpliwościami powódki na tle powołanego stanu prawnego, a wymienionymi orzeczeniami Sądu Najwyższego. W konsekwencji nie przekonuje to do potrzeby wypowiedzania się przez Sąd Najwyższy, co do wskazanego pytania prawnego, bowiem w tym wypadku zastosowanie kary przez P.U.K.E. było zasadne, celowe i oparte na właściwej podstawie prawnej.

W związku z tym, że spełnienie przesłanki kasacyjnej wymaga, jak stwierdza sama powódka „wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa”, to zdaniem Sądu Najwyższego w przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie ma miejsca.

Mając powyższe na uwadze należy podkreślić, że zawarte w treści skargi kasacyjnej pytanie prawne nie jest na tyle istotne, aby Sąd Najwyższy musiał się w tej materii dodatkowo wypowiadać, a stosowanie wymienionych przepisów w przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości. Nie przekonuje też wskazany argument istotności zagadnienia prawnego, którym jest zdaniem powódki, liczba przedsiębiorstw telekomunikacyjnych raportujących do SIIS w liczbie 6370 przedsiębiorców.

Zdaniem Sądu Najwyższego wątpliwości interpretacyjne wymienione w treści skargi kasacyjnej, co do rodzaju usługi tj. „zapewnia” a „umożliwia zapewnienie” nie są przyczyną tego rodzaju, że mogłaby wpłynąć na zmianę sposobu interpretacji ustawy lub zmianę decyzji w sprawie. Sąd Najwyższy nie podziela też wątpliwości co do ewentualnego przekroczenia uprawnień przez Ministra Administracji i Cyfryzacji, które w treści skargi kasacyjnej sugeruje powódka. Ponadto, co do oceny charakteru prawnego instrukcji wymienionych

w pkt. 36 i 40 skargi i ich zgodności z art. 87 Konstytucji Sąd Najwyższy nie jest właściwym do wypowiedzania się.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w pkt 1 postanowienia.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1, § 1¹ zd. 2, § 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 14 ust. 2 pkt. 3 w zw. z § 10 ust. 4 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. 2023, poz. 1935).

PB

[ał]